

poklad, aby totiž každý z nich nabytou částí byl jako svým výhradným vlastnictvím nakládal neb aspoň nakládati mohl.

Jsou proto bezdůvodnými námitky činěné proti zjištění žal. úřadu, že vzhledem k nezletilosti Edmunda E. nebyla již dne 16. července 1918 uzavřena platná dílčí smlouva.

Chce-li stížnost poukazem na vysvědčení obce dovoditi, že zjištění žal. úřadu, že se fysické rozdělení nestalo dne 16. července 1918, je v rozporu se spisy, stačí poukázati na obsah tohoto vysvědčení. Vysvědčení to, datované 4. února 1922, potvrzuje pouze, jakou výměru nemovitostí ten který ze st-lů v obci Velkém M. má, že st-lé nemovitosti ty po svém dědovi dědili a že jim byly nemovitosti ty v r. 1904 soudem odevzdány, jakož i že v obci jiného majetku nemovitého nemají. V potvrzení onom není tedy ani slova o tom, že by st-lé byli v roce 1918 mezi sebe fysicky nemovitosti rozdělili a vyslovil-li žal. úřad, že vysvědčení to neprokazuje tvrzené rozdělení, nelze shledati, že by to vysvědčení tomu odporovalo, nehledě ani k otázce nss-em neřešené, bylo-li by lze potvrzení obce za listinu, důkaz plný tvořící považovati.

Nelze tedy výroku žal. úřadu, že fysické rozdělení nemovitostí, jež st-lé v roce 1903 po dědovi zdělili a jež až do 10. července 1920 jim do ideálního spoluvlastnictví byly knihovně připsány, nestalo se 16. července 1918, právem vytýkati, že spočívá na vadném řízení.

Že rozdělení to se stalo později před účinností záborového zákona, to nebylo v administrativním řízení tvrzeno a netvrdí toho ani stížnost.

Proto právem žal. úřad vycházel z názoru, že rozdělení to stalo se teprve smlouvou z 3. července 1920 a posuzoval tuto smlouvu s hlediska § 7 zák. — — — —

Č. 2564.

Štátní zriadenci (Slovensko): Bývalý školník býv. uhor. štátnej strednej školy, ktorý bol dľa § 2 zákona č. 64/1918 zo služby prepustený a služby d'alej nekonal, nemá proti čsl. štátu nárok na zaopatrovacie požitky.

(Nález zo dňa 27. júna 1923 č. 11.012.)

V e c: Vendelín K., býv. školník na štátnej reálke v Bratislave proti generálnému finančnému riaditeľstvu v Bratislave o pensii.

V ý r o k: Sťažnosť zamietá sa ako neopodstatnená.

D ô v o d y: — — — —

Sťažnosť namietá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorú shľadáva v tom,

1. že prepustenia st-la zo služby nemá taký účinok, aby ztrácal nárok na penziu,

2. že keď slúžil stale na území patriacemu teraz k čsl. republike a tamže je príslušný súc čsl. štátnym občanom, a složil slub vernosti čsl. republike, že má nárok na penziu proti tejto.

Nss neshľadal sťažnosť dôvodnou v základe následovných úvah:
 Nieť sporu o tom, že sť-l bol výnosom min. pre správu Slovenska zo dňa 20-ho augusta 1919 prepuštený zo služby a že výrok tento stal sa pravoplatným.

Napadnutým výrokom odoprel žal. úrad zaopatrovacie požitky sť-lovi s odôvodnením, že bol prepuštený — dovolával sa tedy dôvodu, ktorý bol pravoplatne vyslovený. Výrokom tým však úrad implicity vyslovil, že u sť-la nieť podmienok pre zaopatrovací nárok jeho vöči čsl. štátu.

Nieť sporu o tom, že sť-l bol zamestnancom býv. štátu uhorského. Aby ako takový mohol mať nárok na penziu vöči čsl. štátu, muselo by byť zákonité ustanovenia, ktoré nárok ten by uznávalo.

Ohľadne kategorie zamestnancov, do ktorej náleží sť-l, upravuje nárok ten zákon zo dňa 15-ho aprila 1920 č. 269 Sb. a stanoví v § 6, že nárok na penziu vöči čsl. štátu majú iba oni zamestnanci, ktorí v dobe, keď zákon ten nabył pôsobnosti, t. j. dňa 1-ho mája 1920 vykonávali službu na území čsl. republiky a vyhovovali tiež d'alším náležitostiam tam vytčeným.

Keďže ale sť-l bol dňa 20-ho augusta 1919 v základe § 2 zák. č. 64/1918 pravoplatne prepuštený a ani netvrdí, že by po prepuštení svojom ešte službu konal — zaisté nieť pochybnosti o tom, že dňa 1-ho mája 1920 nevykonával službu čsl. štátu — nestávala tedy podmienka § 6 zák. č. 269 ex 1920 u neho a nemá tedy nárok na zaopatrovacie požitky vöči čsl. štátu tak ako to správne žal. úrad bol vyslovil, nemöže tedy právom tvrdiť, že by výrok žal. úradu odporoval zákonu.

Sťažnosť namietá, že prepuštenie nemá za následok ztrátu nároku na zaopatrovacie požitky a odvolává sa v tom smere na ustanovenie § 6 zák. čl. LXV ex 1912. To je ovšem pravda, lebo dľa tohoto ustanovenia iba prepuštenia v základe disciplinárneho uzavretia má tento následok — však na daný prípad nemožno upotrebiť tohoto ustanovenia, keďže, ako už výše uvedeno bolo, vöbec nárok vöči čsl. štátu patrí iba zamestnancom, ktorí konali službu dňa 1-ho mája 1920, pri čom nepadá na váhu, či ide o príslušníka čsl. štátu a kde slúžil zamestnanec pred prevratom.

I bola preto sťažnosť zamietnutá ako neopodstatnená.

č. 2565.

Školství (Slovensko). — Řízení před nss-em:
 I. Školský úřad církevní i zvolený učitel mají právní nárok, aby ministr školství provedenou volbu učitele na církevní škole ludové potvrdil, nemá-li důvod pro nepotvrzení zákonem uznávaný; je proto vadou řízení, nesdělí-li ministr — odpíraje potvrditi volbu — důvody tohoto rozhodnutí. — II. Vada taková není odstraněna doplňky nebo opravami přednesenými úřadem teprve v řízení před nss-em.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 11.125.)